

Forfatter: Møller, Poul Martin

Titel: Udrag fra TO STUDENTERDIGTE

Citation: Møller, Poul Martin: "Skrifter i Udvalg", i Møller, Poul Martin: *Skrifter i Udvalg*, udg. af HANS BRIX ; SOPH. MICHAËLIS ; CARL S. PETERSEN ; POUL TUXEN , 1930, s. 36.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-moeller01val-shoot-idm140426999132368/facsimile.pdf> (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: Skrifter i Udvalg

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Uglen paa sin lodne Fod
Ret ved Fængselslaagen
Tvende Nætter rolig stod,
Holdt sig tapper vaagen.
Tredie Nat fik Sønnen Magt,
Ind han slumrer paa sin Vagt.
Kongen rømte Kulen.

Nu er Uglen aldrig glad,
Han ved Dag sig dølger,
Alle Mands Foragt og Had
Ham for evig følger.
Men ved mørke Nattetid
Steds han raaber: Vil du hid!
Leder om sin Fange.

Kongen er en fattig Mand
Uden Tag og Bolig,
Mindste Fugl i hele Land,
Vilter og urolig.
Steds han flyver ud og ind,
Han er bange for sit Skind,
Maa i Gærdet smutte.

II. Parodi.

Der var en Tid, da Jens var meget større,
Vemodig han »Da jeg var lille« sang;
Men siden, da hans Øjne bleve tørre,
Hint Kvad han taler om saa mangen Gang.

Han spøjte i de hulde Musers Arme
Og muntrede saa tit sin Næstes Hu.
Da kendte han til Avinds lede Harne
Saa lidt, som Græsk han kender til endnu.

Ak, siden er han bleven meget mindre,
Men dog tillige meget mere slem.
Han saa vor Adams Digterstjærner tindre
Og ønskede Vinger for at fange dem.

Han saa sin Digttersol i Pølen glide,
Og tænkte: »Jeg maa ned i Pølen der,
Om end Alverden rigtig faar at vide,
Hvor køn en Karl til sidst jeg bleven er.«

Han hørte Adam højt om Nord at tale;
Ja Hellas' Kor fra samme Læber lød;
Han saa ham Østens Palmer huldt at male,
Da broget Glans fra Tryllelampen brød.

Da gik han svart i Rette med Gud Fader,
Som ikke skabte ham til saadan Sol.
Han tænkte: »Hvad er mine Perlerader
Mod saadan dristig Flugt fra Pol til Pol?«

Da glemte rent den gamle Spotters Læbe
Hin Bøn, hans fromme Moder lærte ham.
Den Ørn, han saa højt over sig at stræbe,
Den vilde han med Skraalen gøre tam.

Nu skældte han hver Søster og hver Broder,
Som lasted højt hans flove Gækkeri,
Og roste hver en literarisk Stodder,
Der gik ham krum og bukkende forbi.

Saa svandt, saa svandt hans blide Digterdage;
Hans Spøg, hans Gratie med dem svandt hen.
En lille Smule Vid han har tilbage;
Gud, lad ham dog ej ganske tabe den!